

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-4 У. 15904/15
24.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Томислава Медведа, чланова већа, са судским саветником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиље А.А. из ...,, коју заступа Милена Дедовић - Марјановић, адвокат из Лесковца, Косте Стаменковића 10, ради поништаја решења туженог Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, Јабланички управни округ, Лесковац, број 363-360-00003/2015-19 од 23.09.2015. године, уз учешће Министарства одбране, Војнограђевинског центра, 2. Одељења у Нишу, као заинтересованог лица, које заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, у правној ствари иселења, након одржане усмене јавне расправе дана 21.11.2016. године, у нејавној седници већа, одржаној 24.11.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, Јабланички управни округ, Лесковац, број 363-360-00003/2015-19 од 23.09.2015. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, Јабланички управни округ, Лесковац, Пане Ђукић 9, да тужиљи А.А. из ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 35.870,00 динара у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Градске управе за урбанизам и стамбено - комуналне послове Града Лесковца, број 36-61/13-02 од 27.07.2015. године, којим се, тачком 1. диспозитива, утврђује да тужиља без правног основа користи стан у ...,, влаништво Републике Србије, Министарства одбране, Војнограђевинског центра Београд, 2. Одељења у Нишу. Тачком 2. диспозитива наведеног првостепеног решења, налаже се тужиљи да у року од 3 дана по пријему овог решења, испразни стан од лица и ствари,

под претњом принудног извршења, тачком 3. одређује се да трошкови принудног извршења падају на терет странке која се принудно исељава, као и сви трошкови који су настали приликом коришћења стана (струја, евентуална оштећења у стану и др.), тачком 4., да се приликом принудног извршења лицу које се принудно исељава не обезбеђује нужни смештај, тачком 5., да је тужила дужна да, уколико се у року одређеним у тачци 2. добровољно исели из стана, о томе обавести овај орган и да ће у противном, сносити трошкове пропуштањем ове радње, а тачком 6., да жалба против овог решења не задржава његово извршење.

Тужбом, поднетом дана 17.11.2015. године, тужила оспорава решење туженог органа наводећи да се разлози оспореног решења не могу прихватити, јер је пресуда Општинског суда у Лесковцу, П.3327/02 од 06.06.2003. године, на коју се позива тужени орган, без правне важности, будући да је током парничног поступка који је вођен под тим бројем, преминуо тужени Б.Б., при чему у списима предмета нема доказа да је пресуда достављена туженом. Због наведеног, сматра да наведена пресуда не може бити ни правноснажна ни извршна, посебно због тога што ни тужили није достављена, а осим наведеног, сматра да је наступила застарелост извршења и да се по тој пресуди не може тражити исељење тужиле из предметног стана. Такође, наводи да су она и њена деца носиоци права коришћења на основу уговора о давању стана од 08.02.1990. године, од када га држе непрекидно до данас, да је тежак душевни болесник, о чему, као доказ, прилаже медицинску документацију, због чега не може да има пословну способност нити да буде странка у поступку, као и да се о њој непрестано брину њена деца и Здравствена установа Лесковац. С обзиром да је она, заједно са сином, по наведеном уговору корисник предметног стана, сматра да су се стекли услови за признавање њеног својства носиоца станарског права и да, као носилац тог права има право на откуп стана, а осим тога, сматра да је њено исељење, због тога што је лице без пословне способности, недозвољено без адекватног обезбеђења смештаја. Предлаже да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, као и да наложи туженом органу да тужили надокнади трошкове управног спора.

Тужени орган је доставио Суду списе предмета управног поступка и одговор на тужбу, у коме наводи да остаје у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Суд тужбу одбије.

Заинтересовано лице је преко свог заступника Војног правобранилаштва, дало одговор на тужбу, у коме наводи да је носилац права управљања и располагања на предметном стану, а да је носилац станарског права био сада пок. Б.Б., бивши супруг тужиле. Истиче да је брак тужиле са пок. Драганом разведен током 2002. године и пре него што је донета пресуда о обавези предаје стана заинтересованом лицу, због чега тужила није, нити је могла постати носилац станарског права, као и да не постоји одлука суда у ванпарничном поступку којим је тужила одређена за јединог носиоца станарског права након развода брака, што је уобичајен поступак када стан није откупљен, а супружници који у њему живе се разводе. Наводи да није од значаја чињеница да је тужила са децом била наведена у уговору, јер то не значи да су они носиоци станарског права, па због свега наведеног сматра да је тужила бесправни корисник предметног стана, а осим наведеног, сматра да је неоснован навод тужбе о застарелости извршења пресуде Општинског суда у Лесковцу, јер предмет овог управног спора није та пресуда, већ решење којим се потврђује решење о исељењу

тужиље као бесправног корисника стана, основом члана 5. став 2. Закона о становању. Предлаже да Суд тужбу одбије.

Управни суд је у одсуству уредно позваних туженог органа и заинтересованог лица, одржао усмену јавну расправу применом одредбе члана 34. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), на којој је пуномоћник тужиље навела да остаје у свему при наводима тужбе, указујући да пресуду, на коју се позива тужени орган, није примио тужени у том парничном поступку, због чега она није ни могла бити правноснажна, а самим тим ни извршна. Такође, навела је да породици В. треба помоћ и да је породица још увек у стану, о чему је Суду доставила доказ о плаћању пореза на имовину, као и решење о порезу на имовину, донето на име пок. Б.Б.. Преложила је да Суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Трошкове је тражила, за састав тужбе износ од 16.500,00 динара, за приступ Суду износ од 18.000,00 динара и за судске таксе за тужбу и пресуду износ по опредељењу Суда.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу туженог органа, одговора на тужбу заинтересованог лица, списка предмета, речи пуномоћника тужиље и доказа изведених на одржаној усменој јавној расправи, Управни суд налази:

тужба је основана.

Према образложењу оспореног решења, по налажењу туженог органа, првостепено решење је правилно и на закону засновано, а наводи жалбе неосновани, јер је првостепени орган, на основу чињенице да је пресудом Општинског суда у Лесковцу, П. бр. 3327/02 од 06.06.2003. године, тачком 2. диспозитива, усвојен тужбени захтев тада ВП 5374 Ниш и Б.Б. обавезан да јој предметни стан преда на слободно коришћење, управљање и располагање и на основу чињенице да је тужиљи, након развода брака са сада пок. Б.Б. престао правни основ из кога је извучила своје право становања, као члан породичног домаћинства, правилно утврдио да тужиља предметни стан користи без правног основа.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), прописано је да образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

По оцени Управног суда, основано се тужбом указује на незаконитост оспореног решења, с обзиром да тужени орган није санкционисао повреду правила поступка из цитиране одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, начињену од стране првостепеног органа, који у образложењу првостепеног решења не наводи материјални пропис на основу кога је донео одлуку као у диспозитиву тог решења. У уводу првостепеног решења, првостепени орган је навео одредбе члана 5. став 2., 3. и 4. Закона о становању, међутим, норме материјалног права је требало да наведе у образложењу решења, односно, да на утврђено чињенично стање примени

одређену одредбу наведеног Закона, на основу које је донео одлуку као у диспозитиву. Наведену повреду правила поступка, начињену доношењем првостепеног решења тужени орган није отклонио оспореним решењем, будући да тим решењем одбија жалбу тужиле као неосновану, такође, не наводећи материјални пропис који упућује на решење какво је дато у диспозитиву. Због наведеног, оспорено решење не садржи правне прописе на основу којих одлучује у конкретном управном поступку, чиме је, по оцени Управног суда, и то решење донето повредом цитиране одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, у вези са одредбом члана 235. став 1. истог Закона, којом је прописано да се одредбе овог закона које се односе на првостепено решење сходно примењују и на решења која се доносе по жалби. Ово посебно при чињеници да је тужилца жалбом указивала да је првостепено решење донето погрешном применом материјалног права и да су она и њен син носиоци права коришћења предметног стана, на основу Уговора о додели стана, број 3-370 од 08.02.1990. године, који од тада непрестано користе.

Суд је ценио наводе одговора на тужбу заинтересованог лица, али налази да су ови наводи, с обзиром на изнето, без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Са изнетих разлога, Суд је тужбу уважио и поништио оспорено решење, одлучујући као у ставу I диспозитива ове пресуде, применом одредбе члана 40. став 2., члана 42. став 1. и члана 46. став 2. Закона о управним споровима, а у поновном поступку тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење, при чему је везан примедбама Суда у погледу поступка, у смислу члана 69. став 2. истог Закона.

Одлука о трошковима донета је на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), који се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Управни суд је нашао да је захтев основан, с обзиром да је тужилца у вези са покретањем спора, према тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС”, број 28/94...106/15), имала трошкове за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и таксу за пресуду у износу од 980,00 динара, трошкове за награду адвокату за састав тужбе, које је Суд на основу тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС” број 121/2012), одредио у износу од 16.500,00 динара, као и трошкове за награду адвокату на име приступа Суду на усмену јавну расправу, које је Суд, на основу тарифног броја 44. наведене Тарифе, одредио у износу од 18.000,00 динара, те је одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде, тужилца досудио укупне трошкове спора у износу од 35.870,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 24.11.2016. године, II-4 У. 15904/15

Записничар
Бисерка Савић, с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ